

Com cada any, ens toca acomiadar-nos dels darrers dotze mesos i donar una ullada a aquest món de la banda sonora que tantes i tantes coses ens ha donat i ens dona encara. I com sempre, en tot aquest temps han passat prou coses dignes de ser recordades.

Primer de tot, les necrològiques i malauradament hem de començar amb una mort no natural: el 28 de gener se suïcidava als 68 anys Karel Svoboda, compositor txec que tenia una gran fama al seu país, i també al nostre, encara que pugui semblar increïble. Perquè si bé per aquests llocs no hem escoltat gaire cosa seva, sí que tothom

té a les orelles el famós tema principal de la sèrie de televisió *La Abeja Maya* (aquell que comença dient "en un país multicolor..."), que va escriure l'any 1975. I un cas semblant és el del mestre Ray Evans, que ens va deixar el passat 17 de febrer als 92 anys i que molts no coneixen així de cop, encara que va fer cançons precioses i inoblidables amb gent com Max Steiner, Victor Young o Henry Mancini i que va guanyar l'Oscar tres vegades, una d'elles per la mundialment coneguda *Whatever will be, will be* (*Qué será, será*) escrita juntament amb Jay Livingston per la pel·lícula *El Hombre Que Sabía Demasiado* (*The Man Who Knew Too Much*, Alfred Hitchcock, 1956, que com sol ser habitual portava música del mestre Bernard Herrmann). Moltes vegades, les melodies o les cançons més famoses no sempre li reporten al nom del seu autor tota la fama que es mereixeria per dret propi.

Parlem ara de premis; enguany estem d'enhonorable per molts motius. En primer lloc, al nostre país, amb un nom propi com és el de Alberto Iglesias: no només es va emportar el Goya a la Millor Banda Sonora per *Volver* (Pedro Almodóvar, 2006), sinó que també li varen donar ni més ni menys que el prestigiós Premi Nacional de Cinematografia 2007, un guardó que és atorgat cada any a l'aportació més destacada en l'àmbit cinematogràfic espanyol (i que de músics només pot presumir de tenir-ho un altre: José Nieto el va obtenir l'any 2000). Sens dubte, tot un reconeixement a un dels compositors més importants del nostre panorama. Per altra part, i com sempre, els premis més destacats internacionalment han estat el Globus d'Or (que ha anat

El velo pintado

a mans de Alexandre Desplat per *El Velo Pintado* —*The Painted Veil*, John Curran, 2006—) i l'Oscar (que per segon any consecutiu ha guanyat, molts pensen que immerescudament, Gustavo Santaolalla per *Babel*, Alejandro González Iñárritu, 2006).

I després d'això només ens queda fer una petita repassada a les notícies importants que ens ha tocat viure, començant per suposat amb el III Congrés Internacional Música de Cine "Ciudad de Úbeda", on a més de passar uns vespres de festes inoblidables (amb gent tan fantàstica com Roque Baños i tot el seu equip) vàrem tenir l'oportunitat de conèixer en persona a professionals com David Arnold, John Scott, Bruce Broughton, John Debney o John Powell, i també d'escoltar-los en un concert memorable, tan memorable com el que va oferir el mestre Nicola Piovani al Festival de Otoño de Madrid amb la seva obra "Concerto Fotogramma" (moltes felicitats als qui ho varen gaudir en directe). Respecte a Úbeda, no heu d'oblidar que enguany haurà una quarta edició, i que ja sonen noms com el de Patrick Doyle. I ja per acabar l'acomiadament, rescatar la curiositat de *Vacaciones* (*The Holiday*, Nancy Meyers, 2006), on Hans Zimmer convertia la música de cine en un personatge més, Javier Navarrete a *El Laberinto del Fauno* (Guillermo del Toro, 2006), que fins i tot va tenir una proposició a l'Oscar, el cas gairebé inaudit d'*El Sueño de Casandra* (*Cassandra's Dream*, Woody Allen, 2006), on el mestre ha encarregat la partitura a Philip Glass (que ha fet una feina memorable, és clar), o el retorn d'un històric com David Shire (a *Zodiac*, David Fincher, 2007-). Sens dubte, l'any no ha anat malament des del punt de vista musical. ■